

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/62006 en 06/62005 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van 27 februari 2007
in het geding tussen:

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 29 november 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 februari 2007, verzonden op 28 februari 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing op bezwaar wordt genomen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 april 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

2.2. Volgens paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidde ten tijde van belang, vallen ten aanzien van voormelde grond de volgende categorieën gevallen te onderscheiden:

- "- Gevallen waarin (...);
- Gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen;
- Gevallen waarin (...)."

2.3. In het hoger beroepsschrift klaagt de staatssecretaris onder andere dat de voorzieningenrechter door te oordelen dat voor de toepasselijkheid van de in voormeld onderdeel van paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vc 2000

onder het tweede gedachtestreepje opgenomen beleidsregel de veroordelingen van de vreemdeling, bij vonnissen van 19 december 2002, 1 mei 2003 en 6 juli 2004 tot geldboetes van onderscheidenlijk € 250,00, € 600,00 en € 200,00 geen rol kunnen spelen, heeft miskend dat de in onderdeel ad c onder het tweede gedachtestreepje vermelde opsomming niet uitputtend van aard is. Bovendien heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat in het licht van de bij laatstbedoelde categorie uitdrukkelijk genoemde gevallen en het oogmerk van die beleidsregel het niet meetellen van veroordelingen tot betaling van geldboetes ter zake van misdrijven een onlogische uitleg van het beleid inhoudt zodat duidelijk is dat het niet noemen van een zodanige veroordeling op een omissie berust. Gelet hierop heeft de voorzieningenrechter ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 8:72, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. Gelet op de bewoordingen van paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c aanhef en onder tweede gedachtestreepje, kan, anders dan de staatssecretaris betoogt, uit de tekst van de beleidsregel niet worden afgeleid dat daarin geen uitputtende opsomming is gegeven van categorieën van gevallen die bij de toepassing van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 moeten worden onderscheiden.

De voorzieningenrechter heeft terecht vastgesteld dat in de onder paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, tweede gedachtestreepje opgenomen beleidsregel een veroordeling tot een geldboete niet is genoemd. Naar blijkt uit de tweede volzin van voornoemde beleidsregel strekt deze ertoe dat in geval sprake is van herhaald plegen van misdrijven aanleiding bestaat tot ongewenstverklaring van de desbetreffende vreemdeling wegens daardoor veroorzaakte overlast. Volgens de eerste volzin van de beleidsregel blijkt het plegen van een misdrijf uit een veroordeling ter zake tot een korte gevangenisstraf of een taakstraf dan wel het aanvaarden van een transactieaanbod. Met de strekking van de beleidsregel en de omstandigheid dat daarin ook het aanvaarden van een transactieaanbod is opgenomen, valt niet te rijmen dat de veroordeling tot een geldboete ter zake van het plegen van een misdrijf geen betekenis zou hebben. Het niet vermelden van de geldboete in de beleidsregel berust derhalve op een kennelijke omissie en die beleidsregel moet aldus worden verstaan dat daaronder, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, ook veroordeling tot een geldboete ter zake van een misdrijf moet worden begrepen.

Dit onderdeel van de grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige in het hoger beroepschrift is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen overweegt de Afdeling het volgende.

2.5. Vast staat dat de vreemdeling vanwege misdrijven door de politierechter bij vonnis van 19 december 2002 is veroordeeld tot € 250,00 geldboete, subsidiair vijf dagen hechtenis, bij vonnis van 1 mei 2003 tot € 600,00, subsidiair twaalf dagen hechtenis en bij vonnis van 6 juli 2004 tot € 200,00, subsidiair vier dagen hechtenis. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.1 is overwogen, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld

dat aldus sprake is van een geval dat onder de in paragraaf B1/2.2.4.4, onderdeel ad c, tweede gedachtestreepje, genoemde categorie valt en de vreemdeling derhalve een gevaar vormt voor de openbare orde. In hetgeen de vreemdeling overigens in beroep heeft aangevoerd bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling niet in redelijkheid ongewenst heeft kunnen verklaren.

Het inleidende beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van 27 februari 2007 in zaak no. 06/62005;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

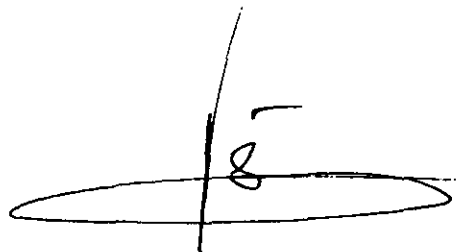
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 september 2007

307.

Verzonden: 20 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

Voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht / vreemdelingenkamer

UITSPRAAK

ingevolge de artikelen 8:84 en 8:86 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/62006 en 06/62005 ONGEWN

Inzake : verzoeker, V-nummer
 woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr.
 G.D. Haytink, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
 Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder, gemachtigde
 mr. M. Snoeks, ambtenaar ten departemente te Den Haag.

I. PROCESVERLOOP

1. Verzoeker, geboren op , bezit de Soedanese nationaliteit. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland. Bij beschikking van 3 oktober 2005 is verzoeker ongewenst verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 29 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft verzoeker een beroepschrift ingediend. Dit beroep is alhier geregistreerd onder nummer 06/62005.

2. Bij brief van 19 december 2006 heeft verzoeker de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorziening te treffen die strekt tot opheffing, dan wel schorsing van de ongewenstverklaring. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 13 februari 2007. Verzoeker is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting A. Gebregiorgis als tolk aanwezig.

II. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. In de belangenafweging speelt een centrale rol het oordeel van de voorzieningenrechter over de vraag of het bestreden besluit de toetsing aan het geschreven en ongeschreven recht kan doorstaan.

Ingevolge artikel 8:86 Awb kan de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien het verzoek wordt gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2. Verzoeker stelt dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat hij voor wat betreft de uitspraak van de politierechter van 6 juli 2004 niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf, dan wel een taakstraf. Dit betekent dat dit strafbare feit niet kan meetellen met betrekking tot de voorwaarden inzake de ongewenstverklaring, zoals (thans) neergelegd in hoofdstuk A5/2 Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, ten tijde van het bestreden besluit nog vervat in hoofdstuk B1/2.2.4.4 Vc 2000. Met betrekking tot de uitspraak van de kantonrechter van 16 maart 2004 beroept verzoeker zich op de tekst van artikel 36 Wet aansprakelijkheidsverzekering Motorrijtuigen, inhoudende: 'de bij of krachtens deze wet strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen'. Ten aanzien van de uitspraak van de politierechter van 1 mei 2003 wijst verzoeker op hetgeen is vermeld onder de uitspraak van 6 juli 2004. Ter zake van de uitspraak van de politierechter van 19 december 2002 voert verzoeker aan dat hier slechts een boete is opgelegd en niet een gevangenisstraf, dan wel een taakstraf. Volgens verzoeker berust het besluit niet op een deugdelijke motivering, nu de opgelegde straffen slechts boetes betreffen. Voorts had er volgens verzoeker een belangenafweging dienen plaats te vinden. Pas nadat verzoeker zich had gemeld bij de reguliere politie om een regeling te treffen voor de opgelegde boetes, is hem medegedeeld dat hij ongewenst zou zijn verklaard.

3. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de stukken op het standpunt dat verzoeker op goede gronden ongewenst is verklaard. Uit het uittreksel van het Justitieel Documentatieregister kan worden afgeleid dat verzoeker:

- bij uitspraak van de politierechter te Den Haag d.d. 6 juli 2004 ter zake van artikel 8 lid 2 ahf/onder a, Wegenverkeerswet is veroordeeld tot € 200,- geldboete, subsidiair 4 dagen hechtenis;
- bij uitspraak van de kantonrechter te Den Haag d.d. 16 maart 2004 ter zake van artikel 30, vierde lid, Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen is veroordeeld tot € 346,- geldboete, subsidiair 6 dagen hechtenis;
- bij uitspraak van de politierechter te Den Haag d.d. 1 mei 2003 ter zake van artikel 8 lid 2 ahf/onder a, Wegenverkeerswet is veroordeeld tot € 600,- geldboete, subsidiair 12 dagen hechtenis;
- bij uitspraak van de politierechter te Den Haag d.d. 19 december 2002 ter zake van artikel 350, eerste lid, Wetboek van Strafrecht is veroordeeld tot € 250,- geldboete, subsidiair 5 dagen hechtenis.

Bij verweerschrift van 6 februari 2007 heeft verweerder aangegeven dat de veroordeling door de kantonrechter van 16 maart 2004 ter zake van artikel 30 van de Wet aansprakelijkheidsverzekering Motorrijtuigen geen misdrijf betreft maar een overtreding, zodat deze veroordeling niet langer ten grondslag ligt aan de ongewenstverklaring.

4. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

In verweerders beleid (thans Vc A5/2, eerder Vc B1/2.2.4.4) zijn voor de toepassing van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 twee categorieën gevallen te onderscheiden:

- gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;
- gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijke opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.

5. Allereerst wordt overwogen dat verweerder heeft getoetst aan het beleid, neergelegd in hoofdstuk A5/2 Vc 2000, terwijl op het moment dat het bestreden besluit werd genomen B1/2.2.4.4 Vc 2000 van toepassing was. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de toepassing van het ten onrechte door verweerder gehanteerde beleid kan worden gesauveerd nu de tekst van de verschillende beleidsonderdelen niet is gewijzigd.

Vervolgens wordt overwogen dat in het hiervoor weergegeven beleid de geldboete niet is vermeld. Voorts blijkt noch uit de Vc, noch heeft verweerder ter zitting kunnen verklaren dat de geldboete – anders dan dat deze kan zijn opgelegd na veroordeling wegens een misdrijf – in het beleid geacht moet worden te zijn inbegrepen en enkel als kennelijke omissie niet is vermeld. Dit geldt temeer nu de geldboete tevens wordt opgelegd voor overtredingen en met de uitbreiding van de bevoegdheden van het Openbaar Ministerie er niet zonder meer vanuit kan worden gegaan dat een geldboete een zwaardere straf behelst dan het aanvaarden van een transactieaanbod nu dit thans ook het aanvaarden van een taakstraf kan inhouden.

Gelet op het vorenoverwogene is de voorzieningenrechter van oordeel dat de veroordelingen tot geldboetes van respectievelijk € 200,-, € 600,- en € 250,- geen veroordelingen tot een (korte) gevangenisstraf of taakstraf betreffen en evenmin als het aanvaarden van een transactieaanbod ter zake van een misdrijf kunnen worden aangemerkt. Derhalve kunnen deze niet zonder meer ten grondslag worden gelegd aan de ongewenstverklaring.

Nu verzoeker naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht heeft aangevoerd dat het bestreden besluit strijdt met het in artikel 7:12, eerste lid, Awb neergelegde beginsel van een deugdelijke motivering en het besluit om die reden niet in stand kan blijven, behoeft hetgeen overigens door verzoeker is aangevoerd geen bespreking meer.

6. Nu voorts nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, dient het beroep met toepassing van artikel 8:86 Awb, gegrond te worden verklaard. Daarbij wordt tevens aanleiding gezien om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, Awb de voorziening te treffen, strekkende tot schorsing van de ongewenstverklaring totdat opnieuw op het bezwaarschrift is beslist.

7. Gegeven deze beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

8. De voorzieningenrechter ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de kosten die verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

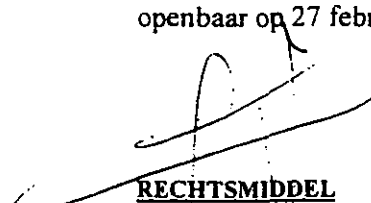
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt;
4. schorst de ongewenstverklaring totdat verweerder opnieuw op het bezwaarschrift heeft beslist;
5. wijst het verzoek af;
6. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als rechtspersoon die deze kosten aan verzoeker dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;
7. gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door verzoeker betaalde griffierecht ad € 141,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. T. Sleeswijk Visser - de Boer en uitgesproken in het openbaar op 27 februari 2007, in tegenwoordigheid van de griffier.

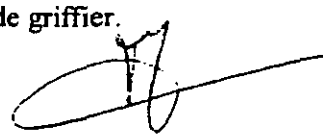

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

28 FEB 2007

Verzonden conform

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

**Pels Rijcken
& Droogleevers**
*Fortuijn advocaten
en notarissen*

Bezorgen

De Hoogedelgestrenge Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGESCHIED	
28 MRT 2007	
ZAAKNR.	2007022061/102
AAN:	V2
BEHANDELD: DE:	PAR:

onze ref. GH/JR/51009099

uw ref. -

inzake SvJ /
(IND-nr. 9901.18.8042)

G.M.H. Hoogvliet

Advocaat

t (070) 515 37 03

f (070) 515 30 91

gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

28 maart 2007

Hoogedelgestrenge heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

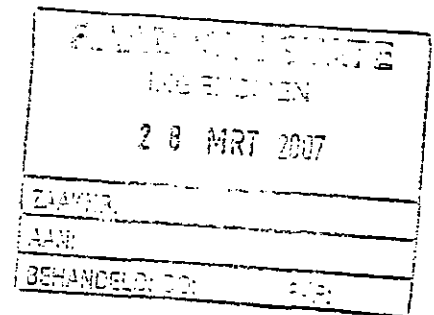
De in het bijgaand hogerberoepsschrift aan de orde gestelde materie is ook aan de orde gesteld in een hogerberoepsschrift dat op 14 dezer is ingediend en bij uw Afdeling bekend is onder nummer 200701862/1/V1.

Een exemplaar van dit hogerberoepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. G.D. Haytink te Den Haag.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(eerder: de Minister van Justitie;

daarvoor: de Minister voor

Vreemdelingenzaken en Integratie),

(Ministerie van Justitie,

Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag).

tegen

wonende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. G.D. Haytink,

advocaat te Den Haag

(Postbus 154, 2501 CD Den Haag).

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag van 27 februari 2007, op 28 februari 2007 door de rechtbank verzonden (Awb 06/62006 en 06/62005).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter, voorzover in hoger beroep van belang, het beroep van verweerder gegrond verklaard, het besluit van 29 november 2006 vernietigd, bepaald dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt en met toepassing van artikel 8:72, lid 5 Awb de ongewenstverklaring geschorst totdat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon opnieuw op het bezwaarschrift heeft beslist.
- 1.3 Het besluit van 29 november 2006 waarbij het bezwaar van verweerder ongegrond is verklaard, heeft betrekking op diens ongewenstverklaring die bij beschikking van 3 oktober 2005 is uitgesproken.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn bezwaren in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rov. II.5, tweede alinea:

“Voorts blijkt noch uit de Vc, noch heeft verweerder ter zitting kunnen verklaren dat de geldboete – anders dan dat deze kan zijn opgelegd na veroordeling wegens een misdrijf – in het beleid geacht moet worden te zijn inbegrepen en enkel als kennelijke omissie niet is vermeld. Dit geldt temeer nu de geldboete tevens wordt opgelegd voor overtredingen en met de uitbreiding van de bevoegdheden van het Openbaar Ministerie er niet zonder meer vanuit kan worden gegaan dat een geldboete een zwaardere straf behelst dan het aanvaarden van een transactieaanbod nu dit thans ook het aanvaarden van een taakstraf kan inhouden.”

- 2.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rov. II.5, derde alinea, na te hebben opgemerkt dat de veroordelingen tot een drietal geldboetes geen veroordelingen tot een (korte) gevangenisstraf of taakstraf betreffen en evenmin als

het aanvaarden van een transactieaanbod ter zake van een misdrijf kunnen worden aangemerkt:

“Derhalve kunnen deze niet zonder meer ten grondslag worden gelegd aan de ongewenstverklaring.”

2.3 Gegrondbevinding van de bezwaren tegen de hiervoor aangeduide overwegingen vitieert ook de laatste alinea van rov. II.5.

2.4 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rov. II.6:

“Nu voorts nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, dient het beroep met toepassing van artikel 8: 86 Awb, gegrond te worden verklaard.”

2.5 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter, evenzeer in rov. II.6:

“Daarbij wordt tevens aanleiding gezien om met toepassing van artikel 8: 72, vijfde lid, Awb de voorziening te treffen, strekkende tot schorsing van de ongewenstverklaring totdat opnieuw op het bezwaarschrift is beslist.”

3 Aanvulling en toelichting

3.1 De kern van de beslissing van de voorzieningenrechter is – verkort weergegeven – dat veroordelingen tot geldboetes wegens misdrijven niet, althans niet zonder meer, ten grondslag kunnen worden gelegd aan de ongewenstverklaring, gebaseerd op artikel 67, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000. Daarbij wordt acht geslagen op het feit dat de veroordeling tot betaling van een geldboete wegens misdrijf in de relevante beleidspassages niet wordt vermeld.

3.2 De beschikking van 29 november 2006 is gestoeld op een aantal veroordelingen tot betaling van geldboetes ter zake van misdrijf.

Blijkens het verweerschrift dat in eerste instantie is ingediend gaat het niet om vier maar om drie veroordelingen, omdat de veroordeling bij uitspraak van de kantonrechter van 16 maart 2004 betrekking heeft op een overtreding en niet op een misdrijf. De resterende veroordelingen kunnen naar het oordeel van de staatssecretaris de ongewenstverklaring echter zelfstandig dragen.

3.3 De genoemde veroordelingen bieden – aldus nog steeds de beschikking – voldoende grondslag om de ongewenstverklaring van verweerder op grond van artikel 67, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000 te handhaven. Overwogen is voorts dat verweerder bij herhaling is veroordeeld en door het herhaald plegen van strafbare feiten overlast

veroorzaakt. Gelet daarop vormt de betrokkene een gevaar voor de openbare orde, terwijl hij geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, onder a t/m e, dan wel I, Vw 2000.

- 3.4 Ingevolge artikel 67, lid 1, aanhef en onder c, Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a t/m e, dan wel I, Vw 2000. Er is geen grond voor het oordeel dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon op grond van artikel 67, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000 niet de bevoegdheid zou hebben over te gaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling die herhaaldelijk door de strafrechter is veroordeeld tot betaling van geldboetes. Aan de uitspraak van de voorzieningenrechter ligt dan ook terecht niet ten grondslag dat de wet ter zake niet de bevoegdheid tot ongewenstverklaring in een situatie als de onderhavige zou behelzen.
- 3.5 Een feit is dat in het beleid veroordelingen tot het betalen van geldboetes niet (expliciet) zijn opgenomen. Naar het oordeel van de staatssecretaris betekent dat echter niet dat dus zou moeten worden geconcludeerd dat in een situatie als de onderhavige niet tot ongewenstverklaring zou kunnen worden overgegaan. Uit de tekst van de Vreemdelingencirculaire blijkt niet dat is beoogd uitputtend te regelen in welke gevallen de wettelijke bevoegdheid tot ongewenstverklaring kan worden gehanteerd. In de circulaire wordt aangegeven dat ten aanzien van artikel 67, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000 een drietal categorieën te onderscheiden zijn. Die constatering betekent niet dat de wettelijke bevoegdheid tot ongewenstverklaring beperkt is tot de expliciet genoemde gevallen. In dit verband zij er bijvoorbeeld op gewezen dat ten aanzien van de e-grond van artikel 67, lid 1, Vw 2000 in de circulaire is vermeld dat een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst kan worden verklaard. Als voorbeeld, maar niet meer dan dat, wordt genoemd de vreemdeling aan wie met recht artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen. Daarmee is de bevoegdheid ex artikel 67, lid 1, aanhef en onder e Vw 2000 niet beperkt tot de situatie waarin artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan de orde is. Zo worden ook vreemdelingen die door de AIVD een gevaar voor de nationale veiligheid worden geacht in verband met bijvoorbeeld een gevaar voor terrorisme in voorkomend geval op deze grond ongewenst verklaard. Er is geen reden te veronderstellen dat de opsomming in de circulaire met betrekking tot de c-grond wel zou zijn bedoeld om uitputtend te regelen in welke situaties kan worden gesproken van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 67, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000.
- 3.6 Als naar de aard en strekking van de circulaire, voor zover te dezen van belang, wordt gekeken, dan valt naar het oordeel van de staatssecretaris niet te ontkennen dat straffen, bestaande uit de oplegging van geldboetes, niet bewust uitgesloten kunnen

zijn. Het is duidelijk dat het bij herhaling opgelegd krijgen van een boete door de strafrechter moet worden begrepen onder een straf die meetelt voor de vraag of sprake is van herhaald plegen van een strafbaar feit. Doel van het beleid is immers die vreemdelingen ongewenst te (kunnen) verklaren die herhaaldelijk een strafbaar feit plegen en daardoor overlast veroorzaken. De feiten zoals die uit het dossier blijken en ter zake waarvan verweerder tot betaling van diverse geldboetes is veroordeeld vallen onmiskenbaar onder strafbare feiten waardoor overlast wordt veroorzaakt en waarop het beleid is gericht. Het ligt ook voor de hand dat straffen als hier aan de orde meetellen, nu ook het herhaald aanvaarden van een transactieaanbod, waarbij het derhalve zelfs niet is gekomen tot een strafrechtelijke veroordeling, meetelt voor de vraag of sprake is van het herhaaldelijk plegen van een strafbaar feit dat kan leiden tot ongewenstverklaring. Een redelijke uitleg van het beleid c.q. de visie die daaraan ten grondslag ligt, noopt tot de conclusie dat diverse veroordelingen tot betaling van geldboetes door de strafrechter evenzeer in voorkomend geval aanleiding kunnen vormen een vreemdeling ongewenst te verklaren. Het zou ongerijmd zijn te aanvaarden dat de vreemdelingen die meermalen een transactieaanbod heeft aanvaard ongewenst verklaard zou kunnen worden, terwijl een vreemdeling die bij herhaling een dergelijk aanbod niet accepteert maar vervolgens tot betaling van geldboetes, al dan niet in dezelfde orde van grootte, wordt veroordeeld, niet ongewenst verklaard zou kunnen worden.

- 3.7 Om in de toekomst discussies als de onderhavige te voorkomen, is inmiddels overigens besloten de tekst van de circulaire in dit opzicht bij een volgende gelegenheid te verduidelijken.
- 3.8 Nu het oordeel ten gronde van de voorzieningenrechter naar de mening van de staatssecretaris berust op een onjuiste gedachtegang, is ook het gebruik van de bevoegdheid van artikel 8: 72, lid 5 Awb niet op een juiste grond gestoeld. De getroffen voorziening kan derhalve evenmin in stand blijven.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep van verweerder, althans tot terugverwijzing van de zaak naar de rechtbank.

Den Haag, 28 maart 2007

gemaaktigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009099
referentie	IND-9901.18.8042